

Arrest

nr. 257 215 van 25 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 oktober 2015 als minderjarige toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeksters moeder en oudere zus dienden op 13 oktober 2015 verzoeken om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 9 november 2018 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 2 september 2019 (RvV 2 september 2019, nr. 225 571).

1.3. Verzoeksters moeder en oudere zus dienden op 13 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal trof op 3 augustus 2020 beslissingen waarbij de

volgende verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden verklaard. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 19 januari 2021 (RvV 19 januari 2021, nr. 247 753).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 februari 2021 ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : R.(…)

voornaam : L.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/08/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 19/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 13/10/2015 en 13/09/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(…)”

1.5. Verzoekster diende op 4 maart 2021 in eigen naam een eerste verzoek om internationale bescherming in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS21 juni2004, nr. 132710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

(...)

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

(...)

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

(...)

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat het CGVS in hoofde van verzoekster op 03.08.2020 een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming heeft genomen op grond van artikel 57/6/ §3 vreemdelingenwet. Dit is niet correct, aangezien verzoekster eerder geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De verwerende partij schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel zonder rekening te houden met de actuele verblijfssituatie van verzoekster.

Gelet op het feit dat verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan uiteraard van haar niet worden verwacht dat zij terugkeert naar het land van herkomst. Verzoekster vrees moet immers nog worden beoordeeld door het CGVS, hetgeen nog niet gebeurd is.

(...)

De bestreden beslissing is overigens niet afdoende gemotiveerd. Er wordt enkel een standaardformulering gehanteerd waarbij het volgende wordt vermeld:

“Op 03/08/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, § 3 eerste lid 5° en op 19/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissingen verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 (...) betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.” (bestreden beslissing, stuk nr. 1)

(...)

Uit de tijdlijn van het ACCORD-rapport van 15 januari 2020 blijkt dat de stad Mazar-i-Sharif vaak slachtoffer is van geweld en bombardementen.

2020

"On 4 January 2020, 1 civilian was killed and 2-3 were wounded by an explosion in the PD 10 in the limits of Mazar-e Sharif city, Balkh. It's unclear who planted the bomb." (ACLEDE, 14 January 2020)

2019

"On 17 December 2019, a bomb planted by an unidentified armed group injured 11 civilians, 6 policemen, and 1 soldier in Mazar-e Sharif district, Balkh." (ACLEDE, 14 January 2020)

"On 14 December 2019, Afghan police forces clashed with gunmen loyal to Nizamuddin Qaisari, a key figure of Junbish-i-Milli Islami, while they attempted to arrest the militia commander in the center of Mazar-i-Sharif. 10 militants were killed and 45 were arrested, but Qaisari escaped arrest." (ACLEDE, 14 January 2020)

"On 13 October 2019, unknown gunmen shot and killed a religious scholar, in PD4 of Mazar-e Sharif city, Balkh." (ACLEDE, 26 November 2019)

"As reported on September 30 2019, a 9 years old girl was beheaded by unidentified men in Mazar-e Sharif city, Balkh." (ACLEDE, 26 November 2019)

"On 10 September 2019, an IED planted by Taliban killed 7 NDS agents, in Mazar-e Sharif district, Balkh." (ACLEDE, 26 September 2019)

"On 10 September 2019, a bomb planted by an unidentified armed group injured 2 civilians in Mazar-e Sharif city, Balkh." (ACLEDE, 26 September 2019)

"On 9 August 2019, a Taliban-planted landmine blew up a military tank in Mazar-e Sharif city, Balkh. 5 soldiers were killed." (ACLEDE, 26 September 2019)

"On July 08 2019, 1 'Arbaki' commander was killed following an attack by Taliban militants in Mazar-e Sharif district, Balkh." (ACLEDE, 25 July 2019)

"On 07-May-2019, 3 unidentified armed militants were killed, and 5 civilians were wounded, in clashes between two armed groups in Mazar-e Sharif city, Balkh province." (ACLEDE, 28 May 2019)

"On 30-April-2019, 1 Afghan Policeman was killed and 2 others were wounded by a bomb explosion conducted by unidentified armed militants in Mazar-e Sharif city, Balkh province." (ACLEDE, 28 May 2019)

"On 30 04 2019, a landmine planted by 1 Taliban destroyed a police vehicle, killing 2 policemen and injuring 1, in Mazar-e Sharif district, Balkh." (ACLEDE, 28 May 2019)

"On 29-April-2019, 7 Taliban militants were killed and 6 militants and 5 Afghan soldiers were wounded in clashes in the Sharsharak area near the Mazar-e Sharif-Jowzjan highway in Mazar-e Sharif district, Balkh province." (ACLEDE, 28 May 2019)

"On 27-March-2019, 2 Afghan Policemen were killed and 1 was wounded by Taliban militants in Mazare Sharif district. Balkh province. 1 Kalashnikov and 1 100 round rifle were seized by the militants." (ACLEDE, 26 April 2019)

"On 16-March-2019, 1 'Arbaki' was killed by Taliban militants in Mazar-e Sharif city. Balkh province." (ACLEDE, 26 April 2019)

"Gunfire has broken out in the northern Afghan city of Mazar-e Sharif between police loyal to a powerful former provincial governor and Interior Ministry forces sent to support a new police chief who was appointed by President Ashraf Ghani. The March 14 gunbattle was sparked by the dispute between Ghani and Balkh Province's former governor. Atta Mohammad Noor, an ethnic Tajik former warlord whose militia fighters now form most of the provincial police force. Hospital officials in Mazar-e Sharif told RFE/RL that at least 13 people were hospitalized with gunshot wounds sustained during the March 14 fighting - including eight police officers and five civilians." (RFE/RL, 14 March 2019)[iv]

De update voor het vierde kwartaal van 2018 die werd uitgevoerd door ACLEDE toont aan dat er maar liefst 250 slachtoffers zijn gevallen in de provincie Balkh. waaronder ook in Mazar-i-Sharif:

In Balkh, 70 incidents killing 250 people were reported. The following locations were among the affected: Balkh, Charbolak, Chimal, Dawlat Abad, Kaldar, Kishindih, Mazar-e Sharif, Nahri Shahi, Sabzi Kar, Sholgara, Shortepa, Zari.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

De situatie in Afghanistan is, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 EVRM schenden.

Artikel 3 EVRM bepaalt immers 'niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.' Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218)

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. Verzoeksters wijzen hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM:

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement des ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu’il a exercé un pouvoirs d’appréciation” (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland)

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, §293 en 388)

Hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107)

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Het enig middel is gegrond.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en leggen de administratieve overheid op om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

2.5. Verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij in haar middel aanvoert dat “de verwerende partij (stelt) dat het CGVS in hoofde van verzoekster op 03.08.2020 een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming heeft genomen op grond van artikel 57/6/ §3

vreemdelingenwet. Dit is niet correct, aangezien verzoekster eerder geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.(...)". De beslissing is op dit punt behept met een kennelijke onzorgvuldigheid.

2.6. Aangezien verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (nog) geen verzoek om internationale bescherming had ingediend en er dus door de commissaris-generaal nog geen beslissing werd genomen in haren hoofde, dringt zich de vaststelling op dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet onmogelijk als juridische grondslag kon aanwenden om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

De bestreden beslissing laat uitschijnen dat verzoekster zelf reeds internationale beschermingsprocedures zou hebben doorlopen terwijl dit niet het geval is. Het gegeven dat verzoekster na het nemen van de bestreden beslissing wél een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, is irrelevant omdat de gemachtigde van de staatssecretaris daarmee onmogelijk rekening kon houden.

2.7. In de beslissing wordt weliswaar ook verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en naar het ontbreken van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster betwist in haar middel nergens dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, maar dit motief ontslaat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* geenszins van zijn verplichting om de veiligheidssituatie in het land van herkomst van verzoekster in het licht van artikel 3 van het EVRM nader te bekijken omdat de behoefte aan internationale bescherming nog niet eerder in haren hoofde werd onderzocht. In haar middel beschrijft verzoekster een aantal veiligheidsincidenten in haar regio van herkomst waarbij zij van oordeel is dat een terugkeer naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er kan voor verzoekster met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in haar land van herkomst niet zonder meer worden teruggegrepen naar de beslissingen van de commissaris-generaal of de arresten van de Raad, aangezien deze betrekking hebben op verzoeksters moeder en oudere zus.

2.8. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds dient te onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM (zie RvS 26 juni 2019, nr. 244.961).

2.9. In haar nota met opmerkingen reageert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

"Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoekster niet in bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum: "Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum." Het determinerend motief op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, wordt door verzoekster onbesproken gelaten en aldus niet betwist. Die vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar verzoekster stelt dat zij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, gaat zij eraan voorbij dat zij als minderjarige altijd het statuut van haar moeder heeft gevolgd, ten aanzien

van wie wel degelijk door het CGVS op 3 augustus 2020 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een eerder verzoek om internationale bescherming werd genomen.

Waar zij erop wijst dat zij een nieuw verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, waardoor van haar niet verwacht kan worden gevolg te geven aan het eerdere bevel, dient opgemerkt dat die gegevens dateren van na de bijlage 13quinquies, waardoor de bijlage 13quinquies op correcte wijze werd genomen. Verzoekster kan inderdaad tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in België verblijven. Dit doet geen afbreuk aan de geldig genomen bijlage 13quinquies.

(...)

Waar zij wijst op een schending van artikel 3 EVRM en meent dat een onderzoek diende te worden gevoerd op het moment van de 'uitwijzing' gaat zij eraan voorbij dat er geenszins een gedwongen verwijderingsmaatregel werd genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 19 januari 2021, bij arrest nr. 247.753, het ingediende beroep tegen de beslissing van het CGVS heeft verworpen en onder meer oordeelde wat volgt:

"(...) In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen verzoekende partijen geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.(...)"

Verzoekster gaat eraan voorbij dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatie-richtlijn. Het bestreden bevel verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de RVV zodat moet worden vastgesteld dat de gemachtigde op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bescherming voorzien in artikel 3 van het EVRM. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekers brengen geen begin van bewijs bij waaruit blijkt dat de beoordeling van de Raad die dateert van slechts 2 maanden voordat de beslissing werd genomen, niet meer actueel zou zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 48/2, 48/5, 49/2, 55/4, 57/7ter, 62, 74/13 en 74/14 vreemdelingenwet, van artikel 4.3 richtlijn 2004/38, van artikel 27 KB 11 maart 2003, van artikel 1 Vluchtelingenverdrag, van de algemene motiveringsplicht, de medeweringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3.7 richtlijn 2008/115/EG wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig."

2.10. Door in de nota met opmerkingen te verwijzen naar de asielprocedures van de moeder en de oudere zus van verzoekster en die dan te betrekken op de situatie van verzoekster zelf omdat *"zij als minderjarige altijd het statuut van haar moeder heeft gevolgd"*, geeft de verwerende partij een andere wending aan de motieven uit de bestreden beslissing. Bovendien slaagt de verwerende partij er hiermee niet in aan te tonen dat zij zich in hoofde van verzoekster zou hebben gekweten van een rigoureuus onderzoek van de veiligheidssituatie in haar land van herkomst in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.11. Terloops merkt de Raad op dat de beperking van de termijn voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3 eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet eveneens kaduuk is. In de beslissing wordt deze termijn beperkt *"aangezien betrokkene al op 13/10/2015 en 13/09/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn"*, terwijl dit aspect van de bestreden beslissing met dezelfde onzorgvuldigheid is behept.

2.12. De bestreden beslissing vertoont een onzorgvuldigheid en een motiveringsgebrek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige middelonderdelen behoeven geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN